

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a șasea a Postului mare, a Floriilor, praznicul Intrării Domnului în Ierusalim

Îmi deschid intrarea și intru în carte cuvânt de praznic al Meu pe pământ în duh de biserică, sărbătoare proorocită de prooroci să fie pe pământ de două mii de ani, duminica Floriilor, a șasea din cele ale postului cel mare pentru întâmpinarea praznicului învierii Mele dintre cei morți. Nu se putea să nu fie această zi măreață în vremea trupului Meu în mijlocul lui Israel, căci proorocii au spus din timp pentru cei de atunci: *«Nu te teme, fiica Sionului; Împăratul tău vine pe mînzul asinei»*, iar Eu am pregătit această zi de praznic, căci M-am dus în Betania cu o zi înainte și l-am înviat dintre cei morți pe Lazăr, după patru zile, și toată Iudeea și Ierusalimul au auzit de Mine și de Lazăr cel înviat, iar fariseii și cărturarii se temeau.

Sunt Domnul Iisus Hristos, venit cuvânt pe pământ. Pace ție, poporul Meu cu care grăiesc! Vin și la tine de la Tatăl așa cum am venit în Ierusalim acum două mii de ani ca să fac în mijlocul lui lucrarea Tatălui Meu Savaot, Care M-a trimis. Vin și la tine, și-Mi împlinesc venirea Mea cea de azi, proorocită de prooroci ca să fie ea, iar fariseii și cărturarii din vremea ta cu Mine se tem, tată, ca și cei de atunci se tem să nu se țină mulțimile după tine pentru Mine, Cel ce sunt cuvânt în mijlocul tău, și stau ei de veghe mereu și peste tot în fel și chip, ca nu cumva să audă și să creadă cineva cărarea Mea cu tine printre oameni și să ia de la Mine prin tine și să-și piardă ei slava, cînstea și închinăciunea din partea celor câștigați de ei pentru ei, nu pentru Mine, căci cei ce sunt de partea Mea sunt cei cu lepădare de sine, care nu primesc slavă de la oameni, și nici nu dau oamenilor slavă.

O, peste tot pe urma Mea erau fariseii și cărturarii cu teamă în ei ca nu cumva să Mă placă mulțimile și să Mă urmeze, dar cu Mine se petrecea tot ceea ce era scris să se îplinească prin Mine pe pământ atunci, și eram Împăratul făpturii, și așa este un împărat de la Dumnezeu peste pământ, și nu este pământește acesta sau omenește peste oameni, și este de la Dumnezeu așezat, iar Dumnezeu este Cel tainic prin lucrările Sale, și nu este ca omul, și odată cu ale oamenilor le lucrează pe ale Lui și le are lucrându-le, și tot ceea ce are Dumnezeu făcut, este veșnic, ca și Mine veșnic, căci Eu sunt Împăratul Sionului, așa cum proorocii M-au vestit să fiu, și sunt ceea ce ei Mă numesc că sunt și Mă numesc să fiu, și toate, toate se petrec așa cum este scris să fie ele lucrate, și tainic Eu le lucrez, căci Eu sunt Dumnezeu, și nu ca omul le lucrez pe ale Mele cu oamenii și pentru oameni, ci ca în cer pe pământ, iar oamenii Mă părăsesc după ce Mă urmează pentru tainele Mele între oameni, căci ei vor să vadă împlinirile Mele ca pe pământ, ca ale lor, cu slavă ca a lor, dar nu, căci slava Mea este mare fiindcă este tainică, și tot ce este tainic este mare, și tot ce este mare este tainic, poporul Meu, căci omul nu le poate merita și nu le poate purta. O, numai celui ce nu-I este drag de Dumnezeu, numai acela nu poate să creadă în tainele Mele între oameni, și chiar dacă acela crede până la o vreme, el se ofilește și se usucă apoi, căci nu rămâne în viță cel ce aduce roadă din sine pentru el însuși. O, tată, greu de tot, greu Îl mai crede și Îl înțelege omul pe Dumnezeu! Eu numai pentru mântuirea omului le-am lucrat pe toate cele întru Mine împlinite, căci trebuia să Mă adevăresc mai întâi că sunt Cel vestit prin prooroci, Fiul lui Dumnezeu, dar pentru că slava și împlinirile Mele nu sunt ca ale oamenilor, omul Mă părăsește dacă vede că Eu nu Mă așez pe pământ așa cum nădăjduiește el ca un om. Când omul dă să Mă urmeze el trebuie să se gândească mai întâi la iertarea păcatelor lui ca să nu se mai întoarcă la ele, și la mântuirea lui din moartea cea de la păcat, și apoi la slava cea văzută a lui Dumnezeu cu el între oameni. El însă se învârte, săracul, în jurul lui când dă să vină după Mine sau să Mă servească pe Mine la tainicele Mele împliniri între oameni și pentru oameni, și de două mii de ani vine omul după Mine și apoi Mă părăsește pentru sine, căci cine nu pornește după Mine așa

cum i-am spus Eu, cu lepădare de sine, unul ca acela părăsește apoi calea Mea pentru el însuși, căci se învâрте în jurul lui toată mintea lui, și iată, nu Mă urmează omul până la cruce, și chiar dacă până acolo ar merge el, măcar acolo, și tot Mă părăsește, căci este iubitor de sine omul, iar cel iubitor de sine este fricos și nu merge până la capăt pe calea Mea cea cu spini, cale slăvită prin jertfa cea de pe ea.

Mi-a cântat „*Osana!*“ mulțimea adunată la praznic în Ierusalim, căci mărturiseau unii altora că l-am înviat pe Lazăr, iar fariseii și cărturarii se temeau și își spuneau între dâșii: «*Vedeți că nimic nu folosiți! Iată, lumea merge după Dânsul!*», și s-au sfătuit între ei ca și pe Lazăr să-l omoare, nu numai pe Mine, căci credeau mulți dintre iudei în Mine pentru această minune din Betania. Teamă îi urmărea pe ei tot mai mult, iar Eu am ridicat glasul și am zis: «*A venit ceasul să se proslăvească Fiul Omului. Dacă slujește Mie cineva, Mie să-Mi urmeze, și unde voi fi Eu, acolo și sluga Mea va fi; și de va sluji cineva Mie, îl va cinsi pe el Tatăl Meu. Dar acum sufletul Meu este răvășit, și ce voi zice: Părinte, Eu pentru ceasul acesta am venit în lume. Proslăvește numele Tău!*», iar Tatăl a zis cu glas din cer: «*Și l-am proslăvit, și iarăși îl voi proslăvi!*», iar norodul, auzind, spunea: «*Tunet sau inger a grăit Lui!*», și le-am spus lor: «*Nu pentru Mine, ci pentru voi s-a făcut glasul acesta, căci acum este judecata lumii acesteia și se va goni afară stăpânitorul ei, iar Eu, de Mă voi înălța de pe pământ, pe toți îi voi trage la Mine*», o, și așa le-am vestit Eu lor că ceasul Meu s-a apropiat și, grăind încă lor, le-am spus: «*Până când aveți lumină credeți în Lumină, ca fii ai Luminii să fiți*», și apoi Eu M-am ascuns dinaintea norodului.

Mă uit cu jale la ziua de atunci, la zarva ei, la norodul adunat pentru praznic la Ierusalim și văd oameni mari, care aveau putere de minte și de inimă să creadă în Mine, dar dorirea lor de slava lor îi oprea să se facă Mie mărturisitori, ca nu cumva să fie scoși afară din sinagogi, și iată ce biruiește pe pământ! Omul biruiește și statul lui, și se învâрте omul în jurul lui și nu poate mai mult, nu poate pentru Dumnezeu și numai pentru Dumnezeu, și Eu nu mai am mărturisitori curați cu mărturisirea, și am spus prin cuvântul Meu cel de azi că cel ce pleacă de lângă Mine și de lângă lucrarea cuvântului Meu cel de azi, acela Mă vinde, iar cel ce a plecat M-a și vândut. M-a vândut pentru că a plecat, și el nu-și cunoaște și nu-și crede fapta lui. O, mai ușor îi este vânzător decât mărturisitor, mai ușor celui ce pleacă și nu mai stă sub crucea venirii Mele de azi, după ce vine și bate ca să intre, căci Eu pe nimeni nu depărtez dacă vine. O, așa am găsit de la om și acum două mii de ani, și așa este până la sfârșitul tot între om și Mine. Amintirile Mele între om și Mine sunt dureroase în cer, căci omul Mă părăsește pentru el însuși, iar după ce face așa, Mi-i defaimă pe cei ce rămân sub crucea Mea cea grea, și așa se acoperă cu dreptatea cea pentru sine cel ce pleacă și Mă lasă după ce s-a apropiat și a stat o vreme lângă Mine.

O, vai de cel ce-Mi judecă lucrarea Mea cea grea după mintea sa, după simțirea sa, după vederea sa cea omenească, smintindu-se întru Mine pentru multul Meu mers greu pentru mântuirea omului! Mi-au strigat mulțimile „*Osana!*“ în ziua aceea acum două mii de ani, dar n-a trecut decât puțin, câteva zile dintr-o săptămână, și am auzit în Ierusalim gloată mare strigând împotriva Mea înaintea lui Pilat: «*Ia-L, ia-L, răstignește-L!*». O, iată ce este omul! O, nu Mă pot bizui pe om ca să fie el de partea Mea până dincolo de cruce. Îmi face suferință omul și Mă părăsește pentru el însuși. Pentru el e mai scump el decât Mine, el și poziția lui în lume, iar Eu rămân Cel din urmă dacă mai rămâne ceva din Mine în om din toate câte el învață de la Mine.

Mă doare trecutul cel dureros, Mă dor zilele Mele de până acum cu omul, și Mă doare ziua de astăzi, iar Eu sunt mereu astăzi în durerea Mea cea de la om, în truda Mea cea pentru mântuirea lui, la care el nu vrea să Mă ajute așa cum cere greul acesta. O, Eu nu pot lucra așa cum așteaptă omul să lucrez. Cum vrea el să lucrez Eu, i-ar trebui lui credință fără de zgârieturi pentru ea, dar omul este atât de slab cu credința, atât de mic pentru ea, atât de neputincios pentru cele mari și înalte, care vin spre vedere numai prin credință fără de cusur, dar cum să-i pot Eu arăta aceasta omului? O, numai celor credincioși Îmi pot arăta pe cele tainic lucrate ale Mele, și care se văd cu ochiul credinței și al statorniciei cea pentru ea.

O, ce să-ți fac, omule, ce să-ți fac, tată, dacă tu ești atât de slab cu credința și atât de tare cu iubirea de sine, cu dorirea de sine, care nu-ți aduc decât rușine ție, tată? O, nu pricepi cu mintea ta ce este slava, adevărata și marea slavă, căci ți-o închipui mereu pe ea ca pe slava cea trecătoare. Îmi strigi când „*Osana*“, când „*Ia-L, ia-L, răstignește-L!*“, și altceva nu mai poți să faci, iar omul cel din rai, care a făcut după dorirea sa și apoi s-a ascuns de Mine și s-a dorit pe sine, acela este cel ce trăiește în tine, omule ieșit din omul cel întâi zidit de mâna Mea din pământ și din suflet viu, din gura Mea suflat peste el și în el!

O, nu-i nimic dacă așa este omul față de Mine. Eu rămân credincios lui întru cuvântul Meu cel de peste el, și așa voi lucra, precum am cuvântat și precum cuvintez. Sunt Cel ce dorește cu dor mântuirea omului, dar dacă el nu și-o lucrează, Eu sunt curat față de el, față de vina lui cea asupra lui. Cel ce-Mi judecă lucrarea și mersul Meu cel greu cu ea, acela pe Mine Mă judecă și sarcina Mea cea multă, și va vedea el că este adevărat ce-i spun Eu lui. Cartea Mea cea de azi este în mâna Mea și a Tatălui Meu și vom lucra după ea pentru cei credincioși și pentru cei necredincioși asupra cuvântului Meu cel de azi, pentru cei ce se căiesc înaintea Mea, și pentru cei ce se îndreptătesc nemulțumiți pentru vremea mersului Meu cel greu de azi.

O, pace vouă, celor ce ați rămas cu Mine în încercările Mele și ale voastre cu inima plină de umilință și de căință și de credință! Eu vă rânduiesc vouă răsplată, tată. Învățați zi după zi mai mult să stați tot mai frumos sub cruce și pe cruce, așa cum cere orice clipă, căci trebuie să și ducem crucea venirii Mele și trebuie, tată, să și stăm pe ea, ca să semănăm unul cu altul în iubire și în jertfă, în credință și în răbdare fiască, măi fiilor. O, pace vouă, că e vindecătoare pacea Mea, iar voi sunteți sub răni, tată! O, nu știu cei ce vă judecă pe voi pentru ei înșiși, nu știu ei să nu vă mai judece și să nu vă mai dea judecății minților slabe cu credința și cu viața și cu cunoașterea cea despre Mine cu voi, dar Eu, Domnul, vă spun duios: pace vouă cu Mine, pace vouă, fiilor! Mai e puțin, încă o săptămână, și voi veți cânta îndurerați „*Hristos a înviat!*“ și veți cânta că trebuie să cântați pentru amintirea biruinței Mele prin învierea Mea dintre cei morți, după ce M-au răstignit cei necredincioși, dar adevărata cântare a bucuriei este alta, fiilor, în cei ce cu adevărat Mă au, și este cea care-Mi aduce Mie mângâiere, nu omului și atât, căci Eu rămân Cel răstignit de cel ce cântă „*Hristos a înviat!*“, și pentru el Eu nu sunt, fiindcă el este cu păcatul.

O, când tu vei învia din păcat, omule, atunci tu Mă vei învăța să cânt Eu pentru tine cum tu dai să cânti pentru Mine „*Hristos a înviat!*“, și voi cânta cu îngerii Mei „*Omul a înviat!*“. Până atunci cânti numai tu, te bucuri numai tu cu bucuria ta, cu bucuria sărbătorii, iar Eu încă aștept, încă suspin, încă sub răstignire sunt, până ce voi birui Eu și moartea ta. Eu am biruit moartea prin trupul Meu, și va fi și tu să poți să scoți din tine boldul ei, pentru că tu nu te lupti acum. O, e rușinos să primești de-a gata. E mai frumos să primești plată, omule, iar plata este pentru lucru, tată.

Am grăit cuvântul Meu peste tine în zi de praznic de Florii, omule înstrăinat de Dumnezeu cu viața ta. Adu-Mi tu bucurie, tată, și adu-Mi înviere ție, ca să Mă poți mângâia cumva pentru durerea Mea cea de la tine. O, numai duhul duioșiei, numai el te poate lucra, numai el te poate zidi din nou. Începe cu el, omule pierdut, începe-ți iarăși viața, lasă-te iarăși plămădit, căci Eu sunt duios după tine, și cu așa duh îți grăiesc.

Fericiți cei duioși ca Dumnezeu, fericiți cei duioși, căci aceia iubesc lumina și se mângâie cu ea, și inima lor nu cunoaște învârtoșarea, iar Eu vin pe pământ cuvânt și aștept să ia omul de la Mine, și cu folos să ia duhul duioșiei, duhul care îl poate alăpta și crește pe cel duios cu inima, pe cel iubitor de Dumnezeu și de fiii lui Dumnezeu, fii duioși ca și Mine, căci din Mine sunt cei ce sunt duioși. Amin.

Ce este duhul duioșiei, o, fiilor duioși? Eu, Domnul, aștept să grăiesc cu voi, și voi cu Mine, și vom grăi așa, vom grăi duios, fiilor, și vom da să înțeleagă omul aluatul duhului duios și lucrarea lui cea mângâioasă și plină de putere pentru cei duioși, căci din Mine sunt cei ce sunt

duioși, și cu ei Mă sprijin Eu pe calea Mea spre om, cu ei, și cu ei suspin după om. Amin, amin, amin.

15/28 martie 2010